

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

JULIE
GARWOOD

Karališkoji
dovana

svajonių knygos

JULIE
GARWOOD

Karališkoji
dovana

Romanas

Vilnius
2017

Mano sūnui Gerry'ui Garwoodui.
Išsaugojau tai tik Tau.

1

Anglija, 1066 metai

Vyras taip ir nesuprato, kas jį parbloškė.

Ką tik jis, baronas Roisas, braukėsi nuo kaktos prakaitą odine rankove, o kitą akimirksnį jau tįsojo aukštiekninkas ant žemės.

Mergina išvertė jį iš koto tikrąja šių žodžių prasme. Palaukė, kol jis nusiims šalną, tada įsuko virš galvos ploną odinę virvelę. Mėtyklės centre esantis akmenukas sukosi vis greičiau ir greičiau, kol jau nebegalėjai jo įžiūrėti plika akimi. Žemas vibruojantis orą skrodžiančios virvelės garsas priminė žvėries urzgimą, tiksliau slopų niurnėjimą. Kadangi auka buvo pernelyg toli, šis garsas nepasiekė jos ausų, nes mergina stovėjo prigludusi prie tvirtovės sienos žvarbioje ryto prietemoje, o vyras stirksojo apačioje, kaip ji primetė iš akies, maždaug už penkiasdešimties pėdų, prie pat medinio pakeliamojo tilto.

Galiūnas normanas pasirodė labai lengvas grobis. Mergina pajuto ypatingą pasitenkinimą dar ir todėl, kad jis vadovavo užpuolikams, kurie gviešėsi jos šeimos valdų. Ji įsivaizdavo, kad jis yra Galiotas.

O pati tarėsi esanti Dovydas.

Bet kitaip nei biblinis didvyris mergina nesikėsinu nužudyti priešininko, antraip būtų nusitaikiusi į smilkinį. Tenorė jo priešą apkvaitinti, todėl paleido akmenuką į kaktą. Dievas mato, atėjūnas nešios randą iki pat paskutinio atodūσιο, taigi neužmirš (bent jau ji to tikėjosi) ir siaubo, kurį patyrė nelemtą savo pergalės dieną.

Taip, jau aišku, kad užpuolikai normanai laimės mūšį. Po valandos kitos jie įsiverš į jos prieglobstį vidiniame pilies kieme. Tai neišvengiama. Jos saksų karių neužteks duoti atkirtį atėjūnams. Šiuo metu pats išmintingiausias sprendimas – pasitraukti. Tai tiesiog neišvengiama, bet velniškai apmaudu.

Šis galiūnas normanas jau ketvirtas karo vadas, kurį per pastarąsias tris savaites tas išgama Vilhelmas Užkariautojas siunčia šturmuoti jos tvirtovės.

Pirmieji trys kovėsi lyg neapsiplunksnavę pienburniai. Ji ir jos brolio žmonės be vargo susidorėjo su jais ir privertė bėgti.

Bet šis priešininkas kito raugo. Jis nepasipustys padų. Aki-vaizdu, kad daug labiau patyręs už savo pirmtakus. Ir, žinoma, nepalyginamai sumanesnis. Tad nors šio normano kariai tokie pat nevykėliai kaip ir ankstesnieji, jo geležinės rankos vedami per pastarąją sunkią valandą pasiekė savo tikslą.

Taigi dienai baigiantis nelemti normanai iškovos pergalę.

Bet jų vadas anksčiau apsvaigs iš laimės. Ji tuo pasirūpins. Mergina pašaipiai šyptelėjo ir paleido akmenuką.

Baronas Roisas pasilenkė, norėdamas padėti vienam iš savo karių išsiropšti iš gynybinio griovio, juosiančio puolamą pilį. Mat žioplys prarado pusiausvyrą ir plūškstelėjo žemyn

galva į gilų vandenį. Dėl sunkių šarvų jam niekaip nesisekė išsikepurnėti į krantą ir jis pradėjo skęsti. Roisas ištiesė ranką, pačiupo nelaimėlį už kojos, apautos auliniu batu, ir įsirėžęs ištempė iš niūrios gilumos. O tada vienu mostu nusviedė ant žolėmis apžėlusio kranto. Kai vyrukas pradėjo baisiai kosėti, Roisas suprato, kad vargšui daugiau nebereikia pagalbos. Jau nas karys kvėpavo. Roisas stabtelėjo nusiimti šalmo, norėdamas nusišluostyti prakaitą nuo kaktos, ir kaip tik tą akimirką atšvilpė akmenukas.

Normanų vadas atvirto ant nugaros tolokai nuo savo žirgo, tačiau neilgai gulėjo be sąmonės. Dar nespėjo nusėsti dulkės, sukuriuojančios aplinkui jį, o jis jau pramerkė akis. Jam į pagalbą atskubėjo keli kariai.

Tačiau Roisas atsisakė jų paslaugų. Jis atsisėdo ir pradėjo sukioti galvą, mėgindamas nuvyti šalin skausmą ir prieš akis plaukiantį rūką. Iš pradžių nė neįstengė susigaudyti, kur, velniai rautų, atsidūręs. Iš žaizdos kaktoje, virš dešinės akies, tekėjo kraujas. Atsargiai apsičiupinėjęs žaizdą baronas suprato, kad nuplėštas nemažas gabalas odos.

Jis vis dar nesumojo, kaip buvo sužeistas. Sprendžiant iš žaizdos dydžio, į jį pataikė ne strėlė. Po paraliais, galva degė tarsi ugnies liežuvių laižoma.

Roisas prisivertė negalvoti apie skausmą ir pamėgino susikaupęs atsistoti. Jam padėjo įniršis. Jis prisiekė Dievu surasti tą niekšą, kuris jį sužeidė, ir kaip reikiant su juo atsiskaityti.

Ši mintis gerokai pataisė jam nuotaiką.

Ginklanešys stovėjo laikydamas už pavadžio vado žirgą. Roisas įsitaisė balne ir tūžmingai dėbtelėjo į pilį juosiančios

sienos viršų. Gali būti, kad priešas taikėsi iš tenai. Bet kur bežiūrėsi iš tokio didelio atstumo.

Roisas užsidėjo šalną.

Apsidairęs aplinkui suprato, kad per tas dešimt ar penkiolika minučių, kol atsitokėjo po smūgio, jo kariai, regis, spėjo užmiršti viską, ko jis juos mokė.

Jį laikinai pavaduojantis Ingelramas su didele grupe vyrų kovėsi prie pietinės tvirtovės sienos. Iš viršaus į juos skriejo strėlių lietus, tad pereiti į puolimą jiems niekaip nesisekė.

Roisą pašiurpino karių bejėgystė. Dangstydamiesi galvas skydais, kad apsisaugotų nuo strėlių krušos, jie vėl perėjo į gynybą ir mindžikavo toje pačioje vietoje, kurioje Roisas aptiko juos rytą, kai ėmėsi vadovauti šiam nedėkingam šturmui.

Jis sunkiai atsiduso ir vėl perėmė vadovavimą į savo rankas.

Pirmiausia nedelsdamas pakeitė taktiką, kad jo kariai neprarastų sykių iškovotų pozicijų. Pasivadinęs dešimt patikimiausių vyrų nuo palei tvirtovės sieną verdančio mūšio, nuėjo su jais prie neaukštos kalvos, nuo kurios pilis vėrėsi kaip ant delno. Roiso vyrams dar nespėjus užimti tinkamos pozicijos, nuo jo paties paleistos strėlės jau krito vienas saksų karys. O tepraėjus trumpam laikui, nebeliko kam ginti tvirtovės sienų.

Penki Roiso kariai užsiropštė ant vienos iš sienų ir perpjovė lynus, laikančius pakeliamąjį tiltą. Jis pats neapsikentęs puolė šauktis Dievo, kai turėjo priminti vienam mūšio įkarščio pagautam savanoriui, kad pasiimtų užmirštą ginklą.

Roisas pirmasis užėjo ant medinio tilto, iškėlęs rankoje apnuogintą kalaviją, nors ypatingo reikalo ir nebuvo, nes ir vidiniame, ir išoriniame kieme nesimatė nė gyvos dvasios.

Roisio žmonės nuodugniai apieškojo visas lūšnas ir tolimesnius pastatus, bet neaptiko nė vieno saksų kario. Roisas suprato, kad priešininkai paspruko iš tvirtovės per slaptą angą sienoje, ir nedelsdamas pavedė pusei savo karių jos ieškoti, kad nieko nelaukiant būtų galima užmūryti.

Po kurio laiko normanai paskelbė tvirtovę Vilhelmo valda ir iškėlė sodriomis spalvomis tviskančią Normandijos hercogo vėliavą. Dabar pilis priklausė normanams.

Tačiau Roisas kol kas įvykdė tik pusę užduoties. Jam dar reikėjo atrasti karališkąją dovaną ir pargabenti į Londoną.

Taip, aptikti ledi Nikolės pėdsakus.

Išsukavę tą tvirtovės dalį, kurioje glaudėsi tarnai, nukariautojai išvilko į dienos šviesą saujelę persigandusių žmonių ir suvarė juos į kiemą.

Ūgiu prilygstantis Roisui, bet ne tokio tvirtos sudėjimo, o ir neturintis kovų randų Ingelramas pačiupo už pakarpos vieną iš saksų tarnų. Senioką išretėjusiais žilais plaukais ir raukšlėtu veidu.

Roisui dar nespėjus nė žodžio ištarti, jaunesnysis karys išpyškino:

– Tai pilies tvarkdarys, barone. Vardu Heikonas. Tai jis išklojo Gregoriui viską apie pilį valdžiusią šeimą.

– Aš nė žodeliu nepersimečiau su normanais, – puolė protestuoti Heikonas. – Ir nepažįstu jokio Gregorio. Tegul mane Dievas nubaudžia, jeigu sakau netiesą, – drąsiai pridūrė jis.

„Ištikimasis“ tarnas melavo susiriesdamas ir netgi jautė pasididžiavimą, kad taip tvirtai laikosi tokiomis sudėtingomis aplinkybėmis. Senis dar nė sykio nepažvelgė į normanų

vada, nes jo dėmesį prikaustė degantis nekantrumu šviesiaplaukis riteris, laikantis jį už pakarpos taip, kad, regis, tuojau nuplėš marškinių apykaklę.

– Nesigink, tu šnekėjai su Gregoriu, – atkirto Ingelramas. – Jį pirmąjį valdovas pasiuntė užimti tvirtovės ir atgabenti karališkosios dovanos. Melas tau nepadės, seni.

– Ar kalbate apie tą vyrą, kuris paspruko su strėle minkštoje vietoje? – pasitikslino Heikonas.

Vos išgirdęs apie Gregorio patirtą gėdą, Ingelramas tūžmingai sužaibavo akimis, o tada privertė Heikoną pasisukti į Roisą. Kai senis galiausiai išdrįso pažvelgti į normanų vadą, jam užkando žadą. Jis turėjo užversti galvą, kad galėtų apžiūrėti galiūną odiniais drabužiais ir geležiniais šarvais. Pastarieji taip žibėjo saulės spinduliuose, kad Heikonas net prisimerkė. Akimirką jam pasirodė, kad priešais dunkso akmeninė statula, nes nei karvedys, nei juodas it smala ristūnas nė nepasijudino.

Heikonas drąsinosi iš paskutiniųjų, kol normanas nusiėmė šalną.

O tada beveik visiškai prarado savitvardą.

Barbaro išraiška įvarė senajam dviriškiui klaikų siaubą. Ir Heikonas vos nepuolė prašyti pasigailėjimo. Šaltos pilkos normano akys degė tokiu nepajudinamu ryžtu, kad Heikonas nusprendė: išmušė paskutinė jo gyvenimo valanda.

„Taip, jis nužudys mane, – pagalvojo bėdžius, skubiai berdamas mintyse „Tėve mūsų“. – Ką gi, tai bent bus garbinga mirtis.“ Juk Heikonas prisiekė sau iki pat pabaigos padėti savo kilniaširdei panelei. Viešpats tikrai pasiims jį į dangų, nes jis gina nekaltąją.

Roisas ilgai tylomis žvelgė į tirtantį senioką. Paskui metė šalną ginklanešiui, nušoko nuo žirgo ir perdavė pavadį greta stovinčiam kariui. Ristūnas mėgino stotis piestu, bet kaipmat nurimo, šeiminkui griežtai sudraudus.

Heikonui sulinko kojos, jis parpuolė ant žemės. Ingelramas pasilenkė, pačiupo jį už pažastų ir vėl pastatė.

– Viena iš seserų dvynių yra viduje, viršutiniame aukšte, barone, – pareiškė Ingelramas. – Meldžiasi koplytėlėje.

Heikonas sunkiai atsiduso.

– Per paskutinę apgultį bažnyčia sudegė iki pamatų, – sušnabždėjo jis. – Vos parvykusi iš vienuolyno, sesuo Danielė iškart įsakė įrengti altorių vienoje iš koplytėlių pilies viduje.

– Danielė – vienuolė, – paslaugiai paaiškino Ingelramas. – Bent jau taip mums buvo pasakyta, barone. Jiedvi ištis dvynės. Viena šventeiva, besirūpinanti sielomis, o kita nusidėjėlė, su kuria dar teks gerokai pasiterlioti.

Roisas vis dar neištarė nė žodžio. Ir nenuleido akių nuo dvariškio. Ilgiau neįstengdamas atlaikyti veriančio normanų vado žvilgsnio, Heikonas nudelbė akis į žemę ir maldaujamai susidėjęs rankas išlemeno:

– Šiame kare sesuo Danielė atsidūrė tarp dviejų ugnių, sakusių ir normanų. O ji, nekalta siela, tetrokšta vieno – sugrižti į vienuolyną.

– Man reikalinga antroji.

Nors baronas pasakė tai tyliai ir ramiai, Heikonas pašiorpo iš baimės, jam pradėjo sukti pilvą.

– Jam reikalinga antroji dvynė! – nekantriai šūktelėjo Ingelramas.

Jis ketino dar kažką pridurti, bet, pastebėjęs griežtą barono žvilgsnį, apdairiai prikando liežuvį.

– Antroji dvynė vardu Nikolė, – išspaudė Heikonas ir sunkiai atsidadusęs pridūrė: – Bet ji pasitraukė iš pilies, barone.

Roisas niekaip nesureagavo į šią naujieną. O štai Ingelramas nepajėgė nuslėpti nusivylimo.

– Kaip pasitraukė? – grėsmingai suniurzgė jis ir parklupdė senį ant kelių.

– Storose tvirtovės sienose nestinga slaptų angų, – noriai paaiškino Heikonas. – Juk vos patekę į pilį pakeliamuoju tiltu, turėjote pastebėti, kad čia neliko nė vieno saksų kario. Panelė Nikolė pasitraukė su savo brolio žmonėmis prieš gerą valandą.

Ingelramas sugriežė dantimis iš įtūžio ir dar sykį smarkiai pastūmė senąjį tarną.

Roisas žingtelėjo į priekį, nenuleisdamas akių nuo savo vasalo.

– Skriausdamas bejėgį senį neįtikinsi manęs, kad esi stiprus, Ingelramai. O nuolat kišdamasis į apklausą, tik rodai nesugebėjimą valdyti savo emocijų.

Aplinkinių akivaizdoje sugėdintas vasalas nulenkė galvą prieš baroną, o paskui padėjo senajam tarnui atsistoti.

Roisas palaukė, kol jaunesnis karys pasitrauks nuo dvariškio, ir vėl įsmeigė į Heikoną griežtą žvilgsnį.

– Ar seniai čia tarnauji?

– Beveik dvidešimt metų, – atsakė Heikonas ir išdidžiai pridūrė: – Su manimi visada buvo gerai elgiamasi. Tapau beveik šeimos nariu.

– Ir po dvidešimties tokio gero gyvenimo metų dabar iš-

duodi savo panelę? – baronas paniekinamai palingavo galva. – Tik nereikia aušinti burnos postringaujant man apie ištikimybę savo šeiminkams, Heikonai, nes tavo žodis nieko nevertas.

Roisas daugiau negaišo laiko su tarnu. Bet ryžtingai patraukė prie pagrindinio pilies įėjimo.

Heikonas sugrįžo prie likusių tarnų, mąstydamas apie savo likimą. O Ingelramas nukepėstavo paskui vadą.

Roisas kruopščiai apieškojo visas patalpas. Pirmas aukštas pasirodė užverstas akmenimis ir nuolaužomis, o ant senų šiaudinių čiuzinių riogsojo krūvos šiukšlių. Tolimame kampe voliojosi apverstas ilgas stalas, didžioji dalis kėdžių buvo sulaužytos.

O štai laiptai, vedantys į viršutines patalpas, išliko beveik sveiki. Bet nuo sienų ant medinių pakopų varvėjo vanduo, todėl jos tapo slidžios. Laiptų maršas pasirodė pavojingai siauras. Didžioji dalis turėklų buvo sulaužyta ir kadaravo iš šono, tad praradus pusiausvyrą nebūtų už ko nusitverti.

Viršutinė laiptų aikštelė taip pat atrodė apgailėtina. Toli mesnės sienos viduryje žiojėjo žmogaus dydžio skylė, pro kurią stūgaudamas trankėsi žvarbus žiemos vėjas, todėl viduje buvo labai šalta. Į patalpas vedė ilgas tamsus koridorius.

Kai tik Roisas pasiekė viršutinę laiptų aikštelę, Ingelramas puolė į priekį ir negrabiai išsitraukė kalaviją iš makšties. Regis, vasalas turėjo kuo geriausių ketinimų ginti savo baroną, tačiau grindų lentos buvo tokios pat šlapios ir slidžios kaip ir laiptų pakopos. Taigi nelaimėlis paslydo, prarado pusiausvyrą ir paleidęs iš rankų kalaviją vos nenuardėję žemyn.

Laimėi, Roisas suskubo pačiupti jį už apykaklės ir nublokšti prie sienos. Vasalas triukšmingai atsimušė į ją, nusipurtė kaip šuo, ką tik išlipęs iš vandens, ir pakėlęs kalaviją pasileido paskui šeiminką.

Apgailėtinių jo pastangų apginti savo vadą suerzintas Roisas apmaudžiai palingavo galva. Pradėjęs žingsniuoti koridoriumi, jis pats netgi nepasivargino išsitraukti kalavijo. Kai pirmąjį kambarį rado užrakintą, baronas nesismulkindamas išspyrė duris koja ir pasilenkęs, kad neužkliudytų žemos sąramos, įžengė į vidų.

Prieš jo akis atsivėrė miegamasis, kurį apšvietė koks pustuzinis žvakių. Kambario kertėje jis pastebėjo susigūžusią tarnaitę.

– Kam priklauso šis kambarys? – griežtai pasiteiravo Roisas.

– Ledi Nikolei, – baimingi išlemeno mergina.

Roisas įdėmiai nužvelgė miegamąjį. Jį gerokai nustebino spartietiškas apstatymas ir nepriekaištinga tvarka. Jis nesitikėjo, kad moterys sugeba gyventi be daugybės daiktų ir niekniekių. Tiesa, sprendė tik pagal savo tris seseris, bet ir to pakako padaryti išvadą: ledi Nikolė neturi įpročio apsikrauti daiktais. Prie vienos sienos stovėjo plati lova su tamsiai raudonu užtiesalu, priešingoje pusėje dunksojo židinyš. Kertėje stovėjo saikingai puošta poliruoto raudonmedžio skrynia.

Niekur nekabėjo jokie drabužiai, tad Roisas neįsivaizdavo, kokio ūgio ir sudėjimo čia gyvenanti mergina. Jis pasisuko eiti iš miegamojo, bet tarpduryje kėpsojo ištikimasis vasalas. Pakako vieno žvilgsnio, kad ši kliūtis kaipmat dingtų iš kelio.

Antrojo kambario durys taip pat buvo užrakintos iš vidaus. Roisas jau ruošėsi išspirti jas koja, bet išgirdo atitraukiamo skląščio žvangėjimą.

Duris pravėrė dar viena jaunutė tarnaitė. Jos strazdanotas veidas buvo perkreiptas siaubo. Ji pamėgino tūptelėti prieš neprašytą svečią, bet staiga išvydusi rūstų atėjūno veidą baimingai šuktelėjo ir puolė slėptis kambario kertėje.

Šiame kambaryje degė gerokai daugiau žvakių. O prie židinio buvo įrengtas medinis altorius, uždengtas baltu audiniu. Ant grindų priešais jį gulėjo keletas oda aptrauktų klūpojimo pagalvėlių.

Roisas iškart pastebėjo vienuolę. Ji parklupusi meldėsi, nuleidusi galvą ir suglaudusi delnus ties ant kaklo kabančiu kryželiu, užvertu ant plonos odinės virvelės.

Mergina buvo nuo kojų iki galvos apsirengusi baltai: pradedant korpėmis ir baigiant ilgu abitu, dengiančiu galvą. Roisas stovėjo tarpduryje laukdamas, kol vienuolė atkreips į jį dėmesį. Kadangi ant altoriaus nebuvo kryžiaus, jis nepriklaupė priešais jį.

Tarnaitė baikščiai palietė siaurą vienuolės petį ir pasilenkusi sušnibždėjo į ausį:

– Sese Daniele, atėjo normanų vadas. Ar dabar mes pasiduosime?

Klausimas pasirodė toks paikas, kad Roisas vos sulaukė šypseną. Jis davė ženklą Ingelramui įkišti kalaviją į makštį, o tada žengė į vidų. Prie oda aptraukto lango kambario gilumoje stirksojo dar dvi tarnaitės. Viena iš jų laikė ant rankų kūdikį. Mažylis uoliai čiulpė kumštuką.

Roisas vėl nukreipė žvilgsnį į vienuolę. Iš tos vietos, kur stovėjo, tegalėjo matyti jos profilį. Galiausiai mergina baigusi melstis persižegnojo ir oriai pakilo. Vos tik jai atsistojus, kūdikis pradėjo knirksti ir ištiesė rankeles.

Vienuolė davė ženklą tamsiaplaukei tarnaitai prisiartinti ir paėmė iš jos vaiką. Pabučiavo galvelę ir pasisukusi ėmė artintis prie Roiso.

Kadangi mergina laikė žemai nulenkusi galvą, jis vis dar negalėjo kaip reikiant jos apžiūrėti, bet romi laikysena ir švelnus tylus balsas raminant mažylį padarė jam gerą įspūdį. Šviesūs ploni kūdikio plaukeliai stirksojo į visas puses ir dėl to jis atrodė truputį juokingai. Mažylis patikliai glaudėsi prie vienuolės ir toliau godžiai čiulpė kumštuką, garsiai guguodamas ir retsykais nusižiovaudamas.

Beveik prisiartinusi prie Roiso, Danielė sustojo. Tesiekė jam iki peties, todėl jis mintyse tarė sau, kad ji, matyt, labai trapi ir pažeidžiama.

O tada ji pakėlusi galvą pažvelgė jam į akis ir Roisas visiškai prarado gebėjimą mąstyti.

Mergina buvo nuostabi. Dievas mato, tikrai angeliškai gražaus veido, nepriekaištingos odos. O dangiško mėlynumo akys visiškai pavergė Roiso širdį. Jam pasirodė: priešais stovi deivė, nusileidusi į žemę tam, kad jis būtų pasmerktas amžinoms kančioms. Ploni antakių lankai, grakščiai réminantys akis, stebėtinai tiesi nosis, putlios ir švelnios nelyginant rožės žiedlapiai lūpos, tiesiog velniškai gundančios.

Roisas suprato, kad ši mergina žadina jam kūniškus geidulus, ir akimirksniu pajuto pasišlykštėjimą savimi. Tiesiog

pasibaisėjo tokiu savo nuodėmingumu. Garsus Ingelramo atodūsis iškalbingai bylojo, kad jo vasalui ši nepaprasta mergina sukėlė tokius pat jausmus. Roisas grįžtelėjęs nuvėrė Ingelramą grėsmingu žvilgsniu, o paskui vėl sužiuro į vienuolę.

Dėl Dievo meilės, juk Danielė – ne grobio dalis, kurios galima geisti, bet šventosios Bažnyčios sužadėtinė. Kaip ir jo valdovas, Vilhelmas Užkariautojas, Roisas gerbė Bažnyčią ir visokeriopai globojo jos tarnus. Tad tik sunkiai atsiduso.

– Kieno šis kūdikis? – pasiteiravo jis, stengdamasis išmesti iš galvos nuodėmingas mintis apie merginą.

– Klarisės, – atsakė vienuolė žemu balsu, kuris jam pasirodė itin gundantis, tada davė ženklą tamsiaplaukei tarnaitėi ir ši kaipmat žingtelėjo į priekį. – Ji seniai tarnauja mūsų namuose. Jos sūnelis vardu Ulrikas.

Sesuo Danielė žvilgtelėjo į mažylį ir pastebėjusi, kad jis suskato graužti jos kryželį, atitraukė jį ir vėl pasisuko į Roisą. Juodu ilgai tylėdami žvelgė vienas į kitą. Paskui mergina ėmė glostyti Ulrikui petukus lengvais sukamaisiais judesiais, nenuleisdama akių nuo Roiso.

Ji žvelgė į jį be jokios baimės ir nekreipė jokio dėmesio į atgrasų pjautuvo formos randą ant skruosto. Roisas net kiek nustebė, nes iki šiol jo veidas darydavo moterims visiškai kitokį įspūdį. O ši vienuolė, regis, nė nematė išvaizdą bjaurojančio rando. Baronas pasijuto gerokai pamalonintas.

– Ulriko akys visai kaip jūsų, – pasakė jis ir iššyk susigriebė apsirikęs.

Mažylis spoksojo mielomis žydromis akelėmis, bet jos nė iš tolo neprilygo kerinčio grožio Danielės akims.

– Daugelio saksų akys mėlynos, – atsakė mergina. – Mažiau nei po savaitės Ulrikui sukaks aštuoni mėnesiai. Tikiuosi, kad jis sulauks savo gimtadienio, normane?

Klausimas nuskambėjo taip paprastai ir atvirai, jog Roisas neįsižeidė.

– Mes, normanai, nežudome nekaltų naujagimių, – atsiliepė jis.

Mergina linktelėjo, o paskui nusišypsojo jam. Ant skruosto atsirado žavinga duobutė. Viešpatie, ji tiesiog užbūrė jį savo mėlynomis akimis. Nors ne, jis nusprendė, kad jos vis dėlto žydros. Tokios pat spalvos kaip sykį jo matytos trapios pavarario gėlelės.

Roisas mintyse įspėjo save, kad reikėtų susikaupti. Juk jis elgiasi kaip koks galvą pametęs kavalierius. Ir taip pat neįaukiai jaučiasi.

Ne, jis jau per senas tokiems išgyvenimams.

– Kur jūs taip gerai išmokote mūsų kalbą?

Iš susijaudinimo balsas nuskambėjo dusliai, bet vienuolė, regis, to nepastebėjo.

– Vienas iš mano brolių lankėsi Normandijoje su Saksonijos karaliumi Haroldu prieš šešerius metus, – paaiškino ji. – O sugrįžęs privertė mus visus pramokti jūsų kalbos.

Ingelramas prisiartinio prie savo barono ir taip pat ryžosi įsitraukti į pokalbį.

– Ar jūsų dvynė sesuo panaši į jus? – išpyškino jis.

Vienuolė pasisuko į karį. Regis, tik dabar jį pastebėjo ir ėmė skvarbiu žvilgsniu tyrinėti. Roisas pamatė, kad Ingelramas išraudo nuo šio žvilgsnio ir veikia nusuko akis.

– Taip, išvaizda mudvi su Nikole labai panašios, – galop patvirtino sesuo Danielė. – Daugelis mūsų netgi neskiria. Bet esame visiškai nepanašaus būdo. Aš žvelgiu į viską, kas vyksta, realiai. Mano sesė kitokia. Ji prisiekė, kad numirs, bet neleis, jog Anglija atitektų priešams. Nikolė tvirtai tiki: anksčiau ar vėliau jūs, normanai, vis tiek pralaimėsite ir sugrįšite iš kur atėję... Tiesą sakant, šiuo metu labai jaudinuosi dėl sesės saugumo.

– O kur dabar yra ledi Nikolė? – pasiteiravo Ingelramas. – Mano baronas nori tai žinoti.

– Suprantu, – atsakė vienuolė, nenuleisdama akių nuo Roi-so vasalo. – Jeigu duosite garbės žodį, kad jai nieko blogo neatsitiks, pasakysiu, kur ji.

Ingelramas garsiai prunkstelėjo.

– Normanai nežudo moterų, jie jas prisijaukina.

Išgirdęs tokį pagyrūnišką pareiškimą, Roisas vos susitvardė neišgrūdęs savo vasalo pro duris. Pastebėjo, kad merginai taip pat nepatiko šio mulkio žodžiai. Tiesa, jos veide tik trumpą akimirką šmestelėjo maištingas nepritarimas. Netrukus ji užgniaužė pyktį ir vėl romiai žvelgė į pašnekovą.

Roisas pajuto nerimą, nors ir nebūtų galėjęs paaiškinti, kas sužadino jam įtarimus. Tiesiog nuojauta sakė, kad kažkas čia ne taip.

– Jūsų seseriai nieko blogo nenutiks, – pažadėjo jis.

Mergina lengviau atsiduso, o baronas nusprendė, kad ji pasikarščiavo iš baimės dėl sesers.

– Taip, – įkišo savo trigrašį Ingelramas. – Juk Nikolė – karališkoji dovana.

– Karališkoji dovana?

Šikart merginai sunkiau sekėsi nuslėpti įtūžį. Ji išraudo iš piktumo, bet balsas liko ramus.

– Nesuprantu, ką turite galvoje. Juk karalius Haroldas žuvo.

– Taip, jūsų, saksų, karalius nukautas, – noriai ėmėsi aiškinti Ingelramas. – Bet hercogas Vilhelmas Užkariautojas šiuo metu traukia į Londoną ir netrukus bus paskelbtas visos Anglijos karaliumi. O mums įsakyta kuo greičiau atgabenti panelę Nikolę į Londoną.

– O kokiam tikslui? – pasiteiravo mergina.

– Jūsų sesuo taps karališkąja dovana. Jis ketina įteikti ją kaip apdovanojimą vienam iš savo narsių riterių, – pareiškė Ingelramas ir išdidžiai pridūrė: – Taigi jai teks didelė garbė.

Mergina papurtė galvą.

– Jūs vis dar nepaaiškinote man, kodėl mano sesuo turi tapti karališkąja dovana, – tyliai pasiteiravo ji. – Iš kur tas jūsų Vilhelmas išvis sužinojo apie Nikolę?

Roisas visiškai nepageidavo, kad Ingelramas atskleistų merginai tiesą, nes tai tik nuliūdintų šią nežemišką būtybę. Todėl šiurkščiai pastūmė vasalą prie durų.

– Duodu garbės žodį, kad jūsų seseriai nieko blogo nenu-tiks, – vėl pažadėjo jis Danielei. – O dabar sakykite, kur mums jos ieškoti. Jūs nė neįsivaizduojate, kaip šiuo metu pavojinga už šios tvirtovės sienų. Ji vis tiek bus sulaikyta. Tai tik laiko klausimas. O aš, deja, negaliu garantuoti, kad visi normanai elgsis su ja tinkamai.

Roisas, žinoma, nuslėpė rūšią tiesą nuo šios nekaltos sie-

los. Jam neatrodė būtina smulkiai aiškinti apie tuos siaubingus dalykus, kurie gali nutikti jos seseriai, jeigu ji pakliūs į įsakymų nevykdančių karių rankas. Jis pajuto norą apsaugoti vienuolę nuo gyvenimo žiaurumo, neleisti žemiškoms nuodėmėms suteršti jos nekaltybės, tačiau jeigu ji atsisakys kalbėti, jam teks griebtis griežtesnių priemonių.

– Ar pažadate, kad pats leisitės ieškoti Nikolės? Kad nepavesite šios užduoties kam nors kitam?

– O ar jums tai taip svarbu?

Mergina linktelėjo.

– Tokiu atveju duodu žodį, – patikino baronas. – Nors, tiesą sakant, nesuprantu, koks jums skirtumas, ar aš pats keliausiu jos ieškoti, ar pasiūsiu ką nors, kad...

– Matote, aš tikiu, kad jūs elgsitės su mano sese kaip garbingas žmogus, – įsiterpė vienuolė. – Juk jau davėte žodį, kad Nikolei nieko blogo nenutiks. – Ji vėl nusišypsojo. – Jūs nebūtumėte pasiekę tokios aukštos padėties, jeigu nesilaikytumėte savo žodžio. Be to, kaip man sakė vienas iš tarnų, esate gerokai vyresnis už savo karius. Taigi turiu vilties, kad spėjote išmokti kantrumo ir santūrumo. Jeigu norite paimiti Nikolę į nelaisvę, jums prireiks abiejų šių savybių, nes kai ji įtūžta, tampa nevaldoma. Be to, pasižymi skvarbiu protu.

Roisui dar nespėjus nieko atsakyti, Danielė nususuko ir nužingsniavo prie dviejų moterų, mindžikuojančių palei langą. Ji perdavė kūdikį vienai iš jų, Klarisei, tada pašnibždomis kažką nurodė antrai tarnaitėi ir vėl pasisuko į Roisą.

– Aš atskleisiu jums, kur yra mano sesė, kai perrišiu jūsų

žaizdą, – pareiškė ji. – Turite nemažą žaizdą kaktoje, barone. Reikia ją praplauti ir perrišti. Prašau prisėsti. Tai neužims daug laiko.

Roisą taip nustebino toks rūpestingumas ir širdingumas, kad jis nė neišmanė, kaip elgtis. Iš pradžių papurtė galvą, pasakui pradėjo abejoti. Galiausiai vis dėlto atsisėdo. Ingelramas stebėjo viską iš tarpdurio. Tarnaitė atnešė dubenį vandens ir pastatė ant žemos skrynios, greta kėdės, ant kurios prisėdo Roisas, o Danielė tu metu susirado keletą švarių baltos drobės atraižų.

Baronas vos tilpo ant kėdės. Ilgas kojas ištiesė priešais save. Danielė atsargiai prisiartinė ir įsitaisė tarp šlaunų.

Kai vienuolė mirkė drobės atraižą vandenyje, Roisas pastebėjo, kad jai dreba rankos. Ji neištarė nė žodžio, kol plovė žaizdą, bet kai liko patenkinta savo darbu ir patepė ją gydomuoju tepalu, pasidomėjo, kokiomis aplinkybėmis baronas buvo sužeistas.

– Atrodo, man į kaktą pataikė akmuo, – paaiškino jis gūžtelėjęs pečiais. – Nieko tokio.

Danielė švelniai nusišypsojo.

– Man regis, gavote stiprų smūgį. Tikriausiai netgi praradote sąmonę?

Roisas beveik nesiklausė vienuolės žodžių. Prakeikimas! Nuo jos sklinda toks dieviškas kvapas. Jam nesisekė galvoti apie nieką kita, išskyrus šią nuostabią merginą, stovinčią taip arti jo. Šnerves kuteno vos juntamas rožių aromatas. Baronas susirado akimis kryželį, kabantį vienuolei ant krūtinės. Ir tol neatitraukė žvilgsnio nuo šios šventos relikvijos, kol galiausiai

sutvardė savo geidulius. Vos tik vienuolė pasitraukė, jis išsyk atsistojo.

– Mano sesuo šiuo metu yra barono Alfredo pilyje, – pasakė ji. – Jis įsikūręs į šiaurę nuo čia, per kokias tris valandas kelio. Baronas Alfredas prisiekė kautis su normanais iki paskutinio kraujo lašo ir Nikolė nusprendė, kad mūsų broliui ištikimi žmonės jam labai pravers.

Jūdviejų pokalbį nutraukė už durų pasigirdęs triukšmas. Pasirodė vienas iš Roiso karių ir kažką jam pranešė.

– Lik su ja, – paliepė baronas Ingelramui.

Jau eidamas iš kambario išgirdo karštą patikinimą:

– Prisiekiu savo gyvybe, kad apginsiu ją, barone. Dievas mato, niekas neišdrįs nė pirštu jos paliesti.

Koridorių sudrebino tūžmingas Roiso atodūsis. „Viešpatie, išgelbėk mane nuo tų karštakošių jaunikių“, – mintyse paprašė jis. Visa laimė, kad Aukščiausiasis apdovanojo jį neišsenkama kantrybe, kitaip iki šiol jau būtų suknežinęs nelaimėliui Ingelramui galvą į sieną. Pastarąją valandą jau keletą kartų nuoširdžiai apie tai svajėjo.

Prie laiptų jo lūkuriavo dar vienas jaunas karys.

– Tvirtovės pietinėje papėdėje vėl užvirė mūšis, barone. Nuo gynybinės sienos matyti, kad saksų šunys supa normanų karius. Sprendžiant iš vėliavų, barono Hago būrį. Ar siųsti jam pastiprinimą?

Roisas išėjo į vidinį kiemą ir pakilo ant sienos. Geriausia pačiam įvertinti padėtį. Žinią atnešęs karys nė per žingsnį neatsiliko nuo savo vado. Bėda ta, kad atrodė toks pat nevėkšla kaip Ingelramas ir degė degė entuziazmu. O tai pavojingas derinys

JAUSMŲ KLASIKA
istorinis meilės romanas

Prabanga tviskančiame Vilhelmo Užkariautojo dvare Londone gražuolė saksė belaisvė, ledi Nikolė, verčiama pasirinkti sau vyrą iš tituluotų normanų didikų. Ir ji išsirenka Roisą, barono titulą turintį karį, kurio bauginanti jėga slepia kilnią ir jautrią širdį. Nepaisydama it uraganas užgriuvusių prieštaringų jausmų, kuriuos jai sukėlė šis priešų riteris, gudri, užsispyrusi ir kartu be galo naivi Nikolė pasižada žūtbūt palenkti Roisą savo valiai. Negailėstingą mūšio lauke ir ne naują meilės reikaluose normaną apstulbina sukilę jausmai, vos tik žavioji nuotaka atsiduria jo glėbyje...

Klastos kupinoje aplinkoje, kur saksai vis dar rezga pinkles užkariautojams normanams, Roisas ir Nikolė bando mėgautis savo neįkainojama naujai atrasta meile. Tačiau aistringą jų ryšį baudžiasi sužlugdyti keršto troškimas.

